

комуто се аресватъ тайнитѣ свърталища, уединението, пустиначеството, който е ловець на риба, на звѣрове или на разнопернати птици, у когото на ума е веселието, музиката и играянieto, който иска да пиянствува, да бие испокѣсаниитѣ чифутинѣ, да играе съ чевръста мома хоро, или да се надпрѣваря съ младий момакъ на чепница, комуто се иска да живѣе въ праздностъ, да казаква, да бурлакува, този избѣгва задъ синий, мжтний Дунавъ — и здравие му кажи тогава.

Ни на една рѣка въ свѣта, нито зимѣ, нито лѣтѣ, не е тъй шумно, бурно, прѣятно и весело. Вигдѣ нѣма да намѣришъ толкова различни племена и нѣма да видишъ въ тѣхъ толкова свобода, както на старий, синий и мжтний Дунавъ.

На румънскитѣ минерални води, на старий Дунавъ сж се стѣкли българскитѣ комитети вече не на съвѣщанне, а да събержтъ войска и съ въиводитѣ да я изведжтъ въ полето.

Между дунавскитѣ притоци, въ храсталака и камъша, се расположили на лагеръ българскитѣ момци: тѣ ѣджтъ, пиятъ и чистятъ оржжието си. Въиводитѣ броятъ, броятъ и вмѣсто обѣщанитѣ хиляди едвамъ наброяватъ стотина; срамно и ядно, но нѣма какво да се прави: взели пей, дадена думата, а отъ хайдушката дума не може да се отказва.

Невидимото правителство, както въ Полша, прѣброило людистѣ, назначило началството, избрало стратегическитѣ пжтища и техническитѣ пунктове, распредѣлило оржжието, дрѣхитѣ, обущата, запаситѣ, аммуницията, съ една рѣчь всичко до послѣдната дреболия, даже паричнитѣ сумми, турило печата отъ незнаенъ видъ и приподписало че всичко е вѣрно и така трѣбва да бжде. Само че всичко това било направено на книга, на дѣло се оказала едвамъ стотната частъ отъ прѣдначаненитѣ за война средства. Невидимото правителство така се распорѣдило и рѣшило; иди и търси невидимийтъ; кой нѣма да испълни приказитѣ? — търси и намѣри исходъ изъ този лабиринтъ. Така мислятъ въ себе си въиводитѣ: